

נגה אורנשטיין־סולודר

בועות

המטוס ממריא. חופנת
גופף הרף בנחשולי אשירי.
אנשים מבקשים לישן, מציעים
כדור הרגעה. נשמה זעירה
מרפרפת על פני
אדמה פעורה.

התזכרי את הילדים
המרעידים את סורגי הלול
במקהלה
ובעינים שקדיות תרים
אחר אדם החבולה?

במטוס גדול את מקבלת
עריסה קטנה, מאמצת
אל סמורר לבף דבון פרוה,
טועמת במצמוץ-שפתים חביתה,
גבינה לבנה. החבוק שלך
עוטף כעננה.

מפיף פורחות הברות רכות.
אנו רוחפות כמו בועות.

שמלה צהובה

נולדה לי ילדה בשמלה צהבה
פחם שערה רוחף על כתפיה כלות
שפתותיה עסיס תותי יערות

נולדה לי ילדה רעבה
בעיניה אגמי הצער
מליטים צחוקה
שפתיה כמשו משדי אם
לבה שחון ממגע

אי שם אשה בצלמה ודמותה
אותו שער אותו כאב במבטה
אותם מרחבים דוהרים אל אפק תקנה

בְּחֻלּוֹת הַמְדָבָר פּוֹסְעַת נְלָדָה
נוֹשְׁמַת פִּיּוֹס נְתִיבָה

מורן בייטי

חתול רחוב

בְּאֶחָד מִמְּכֻתָּבֵי,
כְּתַבְתִּי לְךָ עַל הַנְּסִיעָה לְעִיר רְחוֹבוֹת,
אוּלַי הֵייתִי בֵּת שְׂמוּנָה.
בְּקִרְתִּי בְּמַפְעַל שֶׁל מוֹצְרֵי הַחֶלֶב,
קִבַּלְתִּי חוֹבֶרֶת עִם דְּפִים בְּצִבְעֵי לֶבָן וְצָהָב-יֶרֶקָרָק,
עִם תְּמוּנוֹת שֶׁל קָרְלוֹ הַחֲתוּל הַמְּצִיר.
יִשְׁכַּחְתִּי בְּאוֹלָם הָאֶפֶל, בְּשׁוֹרֵת כְּסָאוֹת מִתְנוּעָעִים,
טְפוֹת מִים נִתְּזוּ לְעֵבְרִי, מְדַגְּימוֹת אֶת תַּהֲלִיף
יִצְוֹר הַגְּבִינּוֹת אוֹ מְעֻדְנֵי הַחֶלֶב,
מִתְחַזְזוֹת לְמִשְׁקָה הַלֶּבֶן.
הֵייתִי קוֹרָא לִי "חֲתוּלְתוּלָה" בְּמִכְתָּבֶיךָ
שְׂטוּפֵי הַחֶבֶה וְהַנְּשִׁיקוֹת, אֲנִי מִתְנַעֲנַעֶת לִימֵים הַהֵם,
אֲנִי רוֹצֵה לְאַמֵּץ אוֹתְךָ בְּחֲתוּלַת בֵּית
הַמְּצִילָה חֲתוּל רְחוֹב אֶהוֹב,
לְחַבֵּק אוֹתְךָ בְּכָל שְׁעוֹת הַיְמָמָה,
לְכַרְךָ אֶת אֲצָבְעוֹתַי סְבִיב פֶּה יָדְךָ,
לְשַׁכַּח אֶתְךָ בְּאוֹלָם הָאֶפֶל, עֲטוּפָה בְּגוּפְךָ הַחֲמִים
בְּזִמְן שְׂטָפוֹת הַמַּיִם יִנְתְּזוּ לְעֵבְרָנוּ,
חֵירוּנֵיּוֹת כְּחֶלֶב.

שנות השמונים

הֵייתִי שְׂבֵה אֶל שְׁנוֹת הַשְּׂמוּנִים
וּמְאַמְצָת אוֹתְךָ, נוֹתְנֵת לְךָ
אֶת פְּרוֹסֵת עוֹגַת הַשּׁוֹקוֹלֵד הָאֲחֵרוּנָה
מִן הַמְּקָרָר, לִיצֹר מְתִיקוֹת וְרוֹגֵעַ
בְּנִפְשֶׁךָ הַמֵּיִסְרָת.
הֵייתִי כוֹרֶתֶת אֶת הָעֵץ הָאֲרוּר
שֶׁגֵרַשׁ אוֹתְךָ מִגֵּן הָעֵדֵן שֶׁל עֲנַפְיֹו
בְּאֶחָד מִימֵי יְלֻדוֹתֶיךָ רַבֵּת הַעֲצָבוֹת,
עַד שֶׁהוּא הִזָּה קוֹרֵס בְּחֶבְטָה עֲמוּמָה
עִם גֹּזְעוֹ הַבוֹגְדָנִי וְעֵלְיוֹ הָאֲכֹזְרִיִּים.
הֵייתִי מְטַפֶּלֶת בְּפִצְעֶיךָ בְּסִבְלָנוֹת הַפְּרָחִים
הַמְּמַתִּינִים לְעוֹנָתָם,
מְעִנִיקָה לְךָ בֵּית תְּמִידִי בְּקֵן לְבֵי הַהַרוּס.
הֵייתִי נִשְׁאָרֶת אֶתְךָ
בְּרֹגְעֵי הַדְּכָאוֹן, הַפְּגִיעָה הַעֲצָמִית.
הֵייתִי בּוֹלְמֶת אֶת נַחְלֵי הַדָּם הַעֲגוּמִים

בְּסֶכֶךְ אֶהְבֶּתִי,
מִפְקִידָה בְּיַד אֶת כָּל יְהוֹמֵי רְגִשׁוֹתַי
עַד שְׁלֹא הָיָה נוֹתֵר לִי דְבָר,
וְגַם אֲזוּ, הָיִיתִי רוֹצֵה לְתַת לָךְ עוֹד.

רחל בכר

מאומצת

בְּחֹדֶר גְּדָה,
כְּשֶׁנִּפְשֵׁי הַסְּדוּקָה נִשְׁבְּרָה
וְיִצְאָתִי בְּיָדִים רֵיקוֹת
הַחֲלֻטָּתִי
לְשֶׁקֶר לְכֹלֶם, בְּכִיתִי לָהֶם עַל מֵר גּוֹרְלָנוּ,
שֶׁלֹּא הִצְלַחְתָּ לְבָכוֹת.

בְּתִיק הָאֵמוּן כְּתַבְתִּי לָךְ
לֹא הֵייתִי רוֹצֵה אִמָּא כְּמוֹנִי.
שְׂאֵת־סֵר לְעַד
עַל חֶסֶר הַמְּסַגְלוֹת לְרֵאוּתְךָ בְּצַעֲרֶךָ.

מֵאֵז נִשְׁמַחִי נוֹדֶדֶת
וְלָךְ נִמְצָא בֵּית
אוֹהֵב וּמְעֻצִים
אִם וְאָב רַחֲמָנִים בְּנֵי רַחֲמָנִים
אֵיחָנִים כְּפֹלֵעַ.

אימוץ

בְּכַתְּבָה בְּטִלְוִיזְיָה
טִשְׁטֹשׁוּ פְּנֵיהָ שֶׁל הַתִּינֻקָּה הַנְּטוּשָׁה,
תִּינֻקָּת מְשֻׁלָּלֵת גְּפִים תַּחְתּוֹנוֹת
שְׂאִיבְרִיהָ שְׂכַחוּ לְהַתְּפַתֵּם בְּהֶרִיזוֹן.

גּוֹף קָטָן וְחֶסֶר
חֶרֶץ גּוֹרְלָה
לְהִשְׁאִירָהּ מֵאַחֵר
נִתּוּנָה לְחֶסֶד־י אֲחִיוֹת
לְחַבּוֹק הַזֶּר, לְטוֹף שֶׁל חֶמְלָה.

לְיָמִים, סִפְרָה לִי אִמָּה
כִּי אִמְצָה לְמֵרוֹת מוֹמָה
וְאוֹלֵי מִפְּאֵת...
יִלְדָה נְבוֹנָה וּפְקַחִית
שְׂנִשְׂאָה אֵת
הַשֵּׁם שֶׁבְּחֵרָה לָהּ
אִמָּה יוֹלְדָתָהּ.

טלי ברק

אחותך

הגיחה לעולם מבטן אמך
הגיחה לעולמך מתוך תיק
אמוץ שפתחה
יצאה מתוך קלסר טבול דמעות
האוצר בתוכו שנים קרועות ואבודות

הגיחה לעולם מבטן אמך
שנים לפני בואך
ממתינה חי שנים בחשכה
עד תזרח המלה
אחותך

יצחק גוילי

ילד מאומץ

כְּמִי שָׂרֵב שְׁנוּתָיו עָבְרוּ עָלָיו
עַם חֲבוּרוֹת מִתְחַלְּפוֹת שֶׁל יְלָדִים בְּמוֹסְדוֹת
וּבְהַחֲלֵפֶת מְשַׁעֲנוֹת רְצוּצוֹת יוֹתֵר אוֹ פְּחוֹת,
הָיָה הוּא יֶלֶד בְּעַל עֵינַיִם עֲצוּבוֹת וּכְנוּעוֹת.

חֲיָיו עָבְרוּ מוּלוֹ, הוּא לֹא עָבַר בָּהֶם,
וְנִפְרָה הָיָה בּוֹ שֶׁהוּא פְּגֵשׁ,
אֶף פֶּעַם לֹא בְּמִפְתִּיעַ,
בְּכֹל סוּגֵי הָרַע
שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה יְכוּל לְהַצִּיעַ.

כִּי חֲלָפוּ שְׁנוּתָיו
עַד יוֹם הַתְּקִיָּה,
הַיּוֹם בּוֹ נוֹלְדָה לוֹ מְשַׁפָּחָה.

מיקי גריי

נטישה

אָמָה נְטֹשָׁה אוֹתָהּ
הִיא מִצְדִּיקָה אֶת הַסִּבָּה
בְּשִׁבִיל הַסִּבִּיבָה
חוֹשֶׁבֶת עַל דְּבָרִים
שְׂאִינָה מְקַבֶּלֶת עֲלֵיהֶם הַסִּבָּרִים
זֹאת אוֹתָהּ יִלְדָה
שְׁעַל הַלֵּב לֹא שְׁמָעָה
אֵךְ מְרַגֵּשָׁה
אֶת חַיֵּיהָ חַיִּים עַל
רְגִשׁוֹת שֶׁל אַחֲרִים
אֵיךְ קוֹרְאִים לָהּ לֹא אוֹתָהּ יִלְדָה
שְׂאִמָּה אוֹתָהּ נְטֹשָׁה – סוֹפִי
הַסּוֹף שְׁלָהּ אוֹ שְׁלִי
אֶת זֶה הִיא לֹא תִדַע
כִּי אָמָה אֶצְלָה הַלֵּכָה

סברינה דה ריטה

בית הילדים

בית הילדים הרגיש כמו בית תומים.
נשיקת לילה טוב, אשכבה.
מקרר פסת דשא, פה ושם חתולים.
פה ושם מלאכים ללא שמים.
שנים על שנים לא ישנים
ילדי צבא קטנים.
על הדשא מסתובב צב עם בית.
ואני?
נרדפת, הודפת כל אהבה.

הורים של בינתיים

לילדים היו הורים של בינתיים,
בלילות עצמו להם את העינים
מכסים בעלי סחלב
נומו עקשו,
שעת אשכבה.

תמר דוד־כריספי

זעקת הנפש

היא היתה בת שש עשרה
כשהגיחה ילדתה אל העולם
ילדה עם ילדה
ללא קורת גג קבועה
וללא פרנסה.
היא הסבה מבטטה
שלא יפגשו עיניה
את עיני הרבה
היא דחקה במילדת
להרחיקה ממנה
שלא תקשר נפשה בנפשה.
מכשולי החיים נתקו
את חבל הטבור
נותר רק הדם הזורם
אי שם, בלא נודע
לעד יותר קשר הדם
והנפש תזעק!

יעל דרימר

לידה מאומצת

רְצִיתִי לְדַחֵף פְּנִימָה
דְּאֵגְתִי לְחֵתוּלִים שְׁנֵשְׂאָרוּ בְּבַיִת
אֶת הַנְּעֻשָׁתָהּ אֵין לְהֵשִׁיב
לֹא הָיִיתִי עֲרָה לְמִתְרַחֵשׁ

קְרָעִים שֶׁל אֲשָׁמָה שְׁלֹא מִתְאַחִים
רְצִיתִי לְדַחֵף פְּנִימָה
זוֹ הָיְתָה טְעוֹת הָרֵת גּוֹרֵל
אֶת הַנְּעֻשָׁתָהּ אֵין לְהֵשִׁיב

רְקִיעַ גְּאוּנֵי אֲדִישׁ לְצִיר הַזְּמַן
קְרָעִים שֶׁל אֲשָׁמָה שְׁלֹא מִתְאַחִים
נוֹמֵי נוֹמֵי פְּרִי בְּטֶן רְקוֹב
זֹאת הָיְתָה טְעוֹת הָרֵת גּוֹרֵל

קְרָעִים שֶׁל אֲשָׁמָה שְׁלֹא מִתְאַחִים
אֶת הַנְּעֻשָׁתָהּ אֵין לְהֵשִׁיב
זֹאת הָיְתָה טְעוֹת הָרֵת גּוֹרֵל
רְצִיתִי לְדַחֵף פְּנִימָה

שחר הדר

סימה השכנה

סימה השכנה
מקומה ראשונה,
יושבת בכניסה של הבניין
ומחכה.

פעם

כשהייתי ילדה
שאיתי אותה:
סימה השכנה, תגידי
למי את מחכה?
אבל היא לא ענתה,
רק סדרה את השער שלה
סדרה וחקתה.

כשגדלתי,
שמעתי את השכנים מחלחששים:
כשהיתה ילדה
נולד לה תינוק
או תינקת,

אף אחד לא ידע.

רק שמעו בכי קטן כזה
נשבר מהקומה הראשונה.

ויום אחד
פתאום,
סימה נעלמה.
אבא שלה ספר
שהיא נסעה
לאיזה דוד
או דודה,
בארץ רחוקה.
ואחרי חודש או שנה,

אף אחד לא ידע.

סימה חזרה
בלי תינוק

או תינקת
וכזו, מוֹנָה.
ומאז היא יושבת,
בכניסה של הבנין
ומחקה.

תמי הירש

טבע האדם

לפני,
הנח שדה אריג רחב
(תחתיו, גחלים לוחשות הניעו אברי
הייתי נמלה זעירה)

חרשתי תלמים בספין גלוח,
הפרדתי צרוצים בחוטי משי
עדרתי, שתלתי וקטפתי פרחים.
כה קטן היה הפרח, למדות
ילדה בת שש הלם.

גבעולו הסתרף סביב אצבעותי
ואותן פרקתי לגופך
עת מסרת לי את תרבוך
מחט זעירה סבתא,
לחם חקך

אימוץ עץ והר

נופים צורבים חול בעיני
עצמתם כאמבה משתנה
אף שאת ריחם
אשא כמשאף מחייה
לכל תחנת עצירה
מלוא היים

אפי הלפרין

*

"אבי ואמי,"
השיב הנער המאמץ
לבן כפתו שחזר והקניט
אותו על רקע זה, "התענינו
ובדקו והתלבטו והעדיפו
אותי על פני כל שאר
המעמדים. ואתה?
אף פעם לא תדע האם
הוריד היו בחרים בוקא
בך אלו נתנה להם
ברכה אחרת."

סיגל הרשקוביץ

ילדים של אף אחד

ילדים של אף אחד לא בוכים
לפני שעיניהם נעצמות
איש לא יגש

חפת נטישה נרקמת כמו אות קלון מעל ראשם בשעה שהם נעזבים בבית החולים
דיקנס כתב על דמותם הכחוושה המשועת לעוד ועל בית מחסה
אשר אינו מחסה בלילות ילדים של אף אחד
מאחורי דלת כבדה שצרימת ציריה מרעידים לב
לא ישמע קול

*

ראשך מונח על כר
האם גם דעתך נחה
התמצא שקט בתוך הסערה
אולי תחלם דמותה, היא תלחש מלים שלא תוכל לשמע
תושיט ידה אף לא תוכל לנגע
האם נדיבותו של הלילה יעמעם חרפתה של נטישה
ובחסדיו נשמתך מפיסת, עם זו שמסרה וזו שלקחה
כשתעלה השמש
תנועת האור תכרה שוב תהום
בין הזר והמכר

משה ויג

דברי ימיו

וּכְשִׁילָךְ בְּרַחֲבוֹת
הַשְּׂכוּנָה הַלְּבָנָה
יִשְׁפִּיל מִבֶּט
וּבְלִבּוֹ סִפִּין יִדְקַר
וְקוֹלָם יִהְיֶה בְּאָזְנוֹ
"עוֹרוּ כִּהֵּה מֵהוֹרֵיו
הוּא תִימְנִי
הוּא מְאֻמָּץ."

וּבְקְבוּצַת הַכְּדוּרָגֶל
בַּשְּׂכוּנָה הַלְּבָנָה
הוּא הַכּוֹכֵב
מִיֶּשֶׁר מִבֶּט כְּאוֹמֵר
אֲנִי כָּאֵן !

וְהוּא יִשָּׂא עֵינָיו לַשָּׁמַיִם
בַּשְּׂכוּנָה הַלְּבָנָה
לִשְׂאֵב פֶּתַח. לְדַעַת. לְהַתְנַבֵּא.
בְּיוֹם מִן הַיָּמִים
יִמְצָא אֶת מוֹלִידָיו.

יֵלֵד תִּימְנִי שֶׁהַפְּרֵד מֵהוֹרֵיו.

עמוס חיימוביץ

אני יודע שהוא, אני והיא נפכה

אתמול כשהפסיכולוגית הכי אנושית בעולם ביקשה ממנו :
"תספר לי על בנך הבכור" והוסיפה בלחש : "זה שעבר הרבה ניתוחים, עתיר הסבל".
התחיל רגיל, 12 בלילה , רביעי בנובמבר 1978, "הקיסר" של בטהובן , צירים, בי"ח.
תשאירו אותו בבית חולים, אתם צעירים, יהיו לכם עוד ילדים, התחיל לבכות מול
פסיכולוגית המומה.
למחרת, לבד, מחשבות
אם היית פחות נוץ קונפורמיסט ונהרג פשוט, כמו רוב חבריך
הוא, לא היה נולד
אשתך, הייתה מתחתנת עם רופא, רצוי שוויצרי (חלומם של הוריה, בוגרי אושוויץ לבתם
היחידה)
ילדיך כולל הוא היו מדליקים נרות כל השנה
נס חנוכה לא קרה פה.

יונית טרנר

*

מי את?
וְלִמָּה נִטְשָׁתְּ אוֹתִי?
וְלִמָּה עָשִׂיתְּ אוֹתִי?
הֲרֵי יָדַעְתְּ אֵיךְ מִגִּיעַ יָלֵד לְעוֹלָם?!

מי את?
וְלִמָּה חֲתַמְתְּ?
וְלִמָּה לֹא הִתְחַרְטָתְּ?
הֲרֵי יָדַעְתְּ כַּמָּה נִקְשָׁרִים לֵילֵד אַחֲרַי שְׁנוּלֵד?!

*

עוֹד כַּמָּה שָׁנִים 18
עוֹד כַּמָּה שָׁנִים, תְּשׁוּבוֹת
עוֹד כַּמָּה שָׁנִים, הַסְּבָרִים
עוֹד כַּמָּה שָׁנִים, שְׁקָרִים
עוֹד כַּמָּה שָׁנִים, תְּמוּנוֹת שְׂמֵת־חֶלְפוֹת
עוֹד כַּמָּה שָׁנִים...
עוֹד כַּמָּה שָׁנִים
כִּטַּח לֹא אֶעֱשֶׂה כְּלוּם
אַבֵּל הָאֵיּוֹמִים מוֹלֵם נִשְׁאַרִים

*

מֵאֲמַצֵּת זֶה שֵׁיכֶת?
מֵאֲמַצֵּת זֶה אֲמַתִּית?
מֵאֲמַצֵּת זֶה בִּטְחוֹן
נְצִיבוֹת אוֹ שִׁיכוֹלִים לְהַחֲזִיר?

מָה זֶה מֵאֲמַצֵּת
מִי נוֹתֵן תְּשׁוּבוֹת
אִם הֲרֵאשׁוֹנָה נִטְשָׁה
וְהַשְּׂנִיָּה שְׁקָרָה
הַמְּדִינָה שְׂנֵתְנָה
נוֹשְׂמֵת לְרוֹחָה
לְעוֹד יְלִידָה נִמְצָא פֶתְרוֹן
וְזֶהוּ סוּף הַזְּכָרוֹן

נִפְלֵת עָלַי כְּמוֹ לְבָנָה
אֲמַרְתְּ אֶת שְׂאֵמְרֶתְךָ
אִשָּׁה מְבַגֶּרֶת
מוֹל יְלֵדָה צְעִירָה.

*

אם את חושבת שאת חכמה
אז אמא שלך לא אמא שלך
ואבא שלך לא אבא שלך
ואם את לא מאמינה
לכי לאחות
הלכתי
וימשם לבית שלהם
ושקרים
והלכתי
לבית של חברה
חשבתי שמוגנת
אבל לא
אז הלכתי
שוב ושוב ושוב
ורק כשאהיה זקנה
אֶהְיֶה בְּטוֹחָה
אולי...

*

בְּכָל שָׁנָה נְתוּנָה
את משנה צבע וצורה
לְרַגַע גְּבוּהָה
אולי נמוכה
לְרַגַע צוֹחֶקֶת
לְרֹב עֲצוּבָה
כי איך אפשר להרגיש
שאת עוזבת מאחור
תינקת, ילדה שהיא שלך...
כָּבֵר לֹא !

תמר כהן־שמאי

נימול

בנגוד להגיון,
המחשבות שלה הן משהו מוחשי,
כמו רבבות הנמלים
המהלכות עקשו
מתחת לעורה,
משאירות סימני טפופים
בחול הדק והמלוח
בדרך־כף הבידה

תקווה

גם כשאטה זורק
אבן לתהום באר יבשה,
אטה מייחל
לשמע את הד הפגישה
עם הקרקעית.
לדעת שמצאה את מקומה,
את נפשה,
בשנית.

ליאת מנוראפשטיין

אמיתות של אותו היום

באותו היום היו שתי שיחות טלפון.
הן לא מצליחות להרדם במטותן. "הדקות ארכות מדי" נשטח בפני
ואני הבנתי את טבעי הדברים,
הרי העצמות, חזקה מן השלוחה.
אך באותו היום בדיוק, שיחה אחרת
הוא מספר לי
"מגיסים מתנדבות
שתגננה בשעות הערב
להשכבות
במשמרות"
להביט בעינים פעורות
שנותרו תרות, במטות ארעיות.

אני חשבת לעצמי:
איך זה השיחות הללו מתקיימות באותו היום?
ואיך יש מספיק מקום בעולם
להורים עיפים מדי
ולמתנדבות, המגיעות למטות זרות
ל"השכבות"?

רונאל מרגוליס

לחפש

הדלת נטרקת
שקט משתרר בבית
מחשבותיי מחישות צעדן
נוהרות פנימה
נכנסות בעצמה

הגיע הזמן המתאים
למחזק סימני שאלה
כמה דקות של חיפוש
להבהיר
את התמונה

אז פתחתי מגרות, הזויתי תפצאים
רוקנתי את הארון מכל מיני דפים
נירות של בנק, מסמכים של דיירה
כמה תמונות מפעם
כל זאת ללא תשובה

אין רמז או קצה חוט
נשאיתי באפלה
אך בליבי האמנתי, בעתיד אנלה
מדוע אני אחרת
אני שונה

שנים עברו ואינני אוחזת בניר
אך היום אני יודעת מה הרגשתי בעבר
נפשי שיכת לאן שאחליט
אז ברחתי רחוק
למצא איזו תכלית

לברר מי אני ומה
מדוע איך וכמה
מהמורות מעטרות את דרכי
אורךה לא ברור
אך בסוף אניע אלי

בסוף הספור

תות הרקס סטורי

תות הרקס

נולדתי יהודה ואמיתי "לא תודה"
נעשיתי Soul ואמיתי "אמן" למען השם.
בין שבע אבני החן: חפשי אחר האמת
ומצאתי את אגסט נערת.
מצד משפחת אבי אני צאצא לרחל האם
וכאשר נסתים לו חלום וחסרות עבים:
לפתע כבתה כנפרור את אור היום:
העניק לי תות הרקס אותיות
של כתב לנגן ולשורר בהן מרפא: בסנדלי מלים
מעופפות: בעט מטה הפלא ובקסדת רוזי תעלומות
ואת שמו. רק בכסף לא זכיתי.

באמצע

אמי צידת נצחית.
ותצא מביתה לבנות לה בית
בשדות הציד הנפלאים
לעשות לה שם חדש.

נצוד היה אבי עדין:
חמור נמת ולבדו
בבית ואיש לא בא.
וגם אני לבדי הייתי. בדין.

על דעת עצמי יצאתי
שלא על דעת עצמם.
אינני מתכחש: הפקרתי.
אני זוכר זאת היטב.

עזוב עתה הבית
ובודד בשדות הציד
הארציים: מפקר באמצע
בין אמי ובין אבי.

יאנה סיטרמן־לסרי

ילד

יְלֵד עִם תְּלַת־ל מְזֻהָב
מִבֵּיט אֵלֵי,
בְּלִבּוֹל בְּעֵינָיו.
נֹתֵר לְבָדוֹ בְּבֵית הַיְלָדִים
נִזְקֵק לְאִמּוֹ שְׂאֵבְדָה בְּדָרְכִים.
לְבָה דוֹאֵב
מְדַמֵּם מְכָאֵב
אִם שְׂאֵבְדָה אֶת בְּנָה.

אוהד עוז

מרחק

הכניסיני תחת שמלתך
והיי לי כצל בלכתך
אומרים יש אהבה בעולם
בעיני זה רק טריק מלכתך
כחזיון נשמה מאלץ
רגשות בין המיטה לסדן
התמזגות חומרים מאלחשת
אפקט קולנוע ישן
ואל תרחמי עלי
כי אני נאסרתי על פני יסורי
האומרים יש תשוקה בעולם
החלום הוא מוסע תשוקותי

אמילי

אחרי מבט עמק ללא רגש, אני אמילי.
תובע בגאות וסחף של ים ורוד.
ומתוך הים, אני מצפה לאמילי וחוזה אמילי למרחקים.
אבל החוף רחוק, ואני אמילי.
וזה ידוע מראש, איך יגמר הערב,
מים שזורמים בלי כווון, בסוף מגיעים לאמילי.
לפעמים היא טובה אלי, לפעמים היא קטלנית.
חשבת לרגע שתהיה ותרנית.
שוב ערב בלי סבה.
אפשר שוב אמילי.

ענבר פז

תורת הברידות

אמי היתה צמת עשן שחר
היא נשאה אותי בחתולי על פני ערים בוערות
הרקיע היה אחר כביר ונשוב-רוחות לשעשועיה
של ילדה.
בזרועות עשן אחזתי באמי לשוא,
בחלקיקיה המתאדים דמתה לנשר זקור נוצות.
נתקלתי ברבים שהיו כמוני ממש
הם נסו ללבש את מעיליהם
לא היה לנו לאן לחזור.

יחידי

והייתי הפער בין מי שהיית
לפני, לפני שהייתי בכלל
לבין מי שהנך, היום את
אינך

היה רגע אחד יחידי
מקבילים נצמדו למגלשת
של שמש הייתי קו מעקם
ואהוב בין ידיך לפני
השבירה הבלתי נמנעת

בין נתזי אבנים מרוטות
רגלי נמלים שהשחירו מאש עזבון
אולי בנבט עבש או כרסא מרפטת
עוד יש שם גרגר שגשומר
ברשלנותך, ממך למזכרת.

שרה פרבר

זה לא ביולוגי

לא אותי היא סחבה
במשך תשעה חדשים
לא עטפה בידים רכות
את היותי חדשה בעולם

כשפגשה בי הייתי
חץ שלוח לכל עבר
דחקתי בה
לכי
אמרה לי
אשאר

מעולם לא הייתי בתה
אף היא הפכה לי
לאם.

מיתר הלל קורמן

פרופיל אימוץ

בית חם אָבֵל שְׁקֵט	(בִּינְתִים)
קירות לְבָנִים שְׁמֹחִים	לְהִתְקַשֵּׁט
כֶּסֶא קָר בְּפִנֵּת הָאֵכֵל	(חֶסֶר יִשְׁבֵּן)
סִיר מְרַק מְבַעֲבֵעַ	לְחֵם צְנָנִים רַף
גְּנָה קְטָנָה מְחַכָּה לְפָרַח	כָּל כָּךְ.

קשר דם

קֶשֶׁר דָּם שְׁנֹפֶרֶם וְהִיד שְׁמוֹשֵׁט	
קוֹשֶׁרֶת גּוֹרֵל בְּלִפְיֵתֵת הַלְטוֹף	
מֵהַגּוֹף בְּטוֹוִיחַ יִשִּׁיר אֶל הַנְּפֶשׁ יוֹצְאִים עֲרוּצִים מְחַבְּקִים עַד טְרוֹף	
”רַק תִּהְיֶה לִי בְּרִיא”	מְגַשֵּׁשֶׁת הַיָּד אֶל הַיָּלֵד
כְּמוֹ גֵּלֵד	כְּמוֹ פֶּצַע מְפַעִים
דְּאָגָה מְהוּלָה בְּשִׁלְכַת נוֹשֶׁרֶת כְּמוֹ דָּמָעַ עַל עוֹר מְחֻסָּפֶס מְחִיִּים	
קֶשֶׁר עַד שֶׁהוּא בְּרִית	שְׁכוּרְתִים שְׁנֵי בְּרוּאִים
עַד הַנְּצַח	

חזן קפלן

יתומים שאומצו

משואת אירופה, משארת הפלטה,
מפרטיזנים שלחמו ביערות גרמניה,
מיתומים שאמצו אחרי המלחמה,
משבצה באוקטובר, מהעירה שבצרה,
מחילים שנפלו בקרבות הגבורה,
מחטופים שנשכחו באפל המנהרה.

צביה רוזנקרנץ-שמשי

שרה

רגע לפני שצצם את עיניו
הוא גלה לבתו שלפנייה: "היו שנים"
שהנחו חשופים בני שבוע, יחדיו
על שלג שחר, קרוב לאלים
לכם שם קפא בעבר דקותים
מותירים הורים שבורים כפלים.

אחרי שנים של נסיונות נוספים שכשלו
כי הרחם מאנה עד שהתנאים בשלו
הם קבלו הצעה - מתנה חד פעמית
בארץ מולדת חדשה יאמצו
אותה,
אחותם פעוטה חיקנית.
לימים יחפשו השכנים דמיון להוריה
ילדים לכתה ילעגו, יקניטוה
עברית מטבלת בידיש תהיה שפתה
ולה לא אכפת
הרי, כל מה שרצתה נתן לה – משפחה.

ענבל רשתי

ל-ע'

את מבקשת שאחזיק אותך.
המחנק בגרון בקשי מאפשר להחזיק אותי.
אני מנסה לתפס כל חלק בך - יד קטנה, חיוף מבהל, נשימות חרדות. לאאסף אלי את הפל,
רק שלא אשכח אף פעם.
כל מגע, כל לטוף, ריח.
יש בך ממני יותר ממה שיש בעצמי,
וכשזה בך זה מקבל צורה יפה כל כך.
את כבר עוצמת עינים,
וחכך כל מגע יהיה רק זכרון.
ואני תוהה אם פעם תביני
שהצלחת בלי מלים
לדבר לחלקים הפואבים ביותר שלי
עוד לפני שאני הבנתי איך.
תודה.

אחי החדש

יותר מדי ימים עברו על הגוף הקטן הזה,
יותר מדי עינים שמכירות את מה שאמור היה להיות שלך.
בקשי מטר עשרים ואלפי אצבעות שעברו על גביהם; מלטפות, מחטאות, מגנות מכאיבות.
יותר מדי צפרנים קרעו עור ברגעי זעם,
יותר מדי צרחות הרעידו מציאות ברגעי כאב.
יותר מדי געגועים שהרטיטו את מיתרי לבך הקטנים.
והנה אתה פה, בקשי מטר עשרים וכבר מלא בהכל; חמלה, הבנה, כעס.
הנה אתה פה, מלמד אותי על כל קמור ועכול ודפי בגוף הקטן הזה, ואני תוהה, כמה כבר
מכירות אותו טוב כמוך?
וכאן, יש רק שני זוגות ידים, והן לא יעזבו גם אם כבר לא יהיה מה לצרות.
הן יקבלו כל תלולת אפלו אם הוא לא במקום.
ואני מנסה להסביר שכמו האוקיגנוס ככה גם אפשר לאהב
אבל בחבוק הענק שלנו
אתה רק בקשי מטר עשרים
ועדין לא יודע לשחות.

מיכל שחר

*

מְאַמְצָת תְּכַלֵּת וְדָרוּר
וּמְבִיטָה בְּאוֹר
אוֹחֲזֹת אֲדוּוֹת שְׂמֻחָה
הוֹדִיָּה וְחֻמְלָה
אוֹחֲזֹת מְחַצֵּית כּוֹס עוֹלָם מְלֵאָה
דוֹאָה בְּמַרְחָבִים וּמְבִיטָה בְּזָרִיחָה
מְסַדֵּקִי לְבִי מְרַחֵקָה אֶפְלָה
לְבִי זַע וְנָרְעַד בְּאַפְלָה

דפנה שן

חיה

ובְעֶרְךָ פֶּעַם בְּשָׁבוּעַ
היא מוצאת בְּרַחוּב חֲתוּל
ומאַמְצַת אֶל לֶבָהּ, לְהִפִּיס בְּדִידוֹתָיו.

וטוב שִׁיש רַחוּב
וְיֵש תָּמִיד חֲתוּל
זָב עֶצֶב, סְתוּר פְּרוֹה
לִילָל לָהּ אֶתְבָּה.

ובְלִילוֹת
גם היא שוֹתֶתֶת,
מְרַגֶּשֶׁת חֵיה
כְּשֶׁהוּא שוֹרֵט.

יצחק שנהב

בעקבות ביקור דודתי (אחות אימי) לפני כשישים שנה

אימוץ

מהגליל הפורח
לדרום המתפתח
פעם בשנה
עושים מבצע

שעות נוסעים
מעיר לאחרת
בשנות הששים
בתחבורה מתחלפת

רגע מפתיע
ואשר נחת
הגיע מברק
יש לי בת

בת-חן שניידר

נטיפי עלבונות קרושים בעיניה

מי נותן לְאֲנָשִׁים עִם שׁוֹל צַר
יְלֵדָה עִם קְלִיפָּס פְּרָפֶר סָגֵל ?

יוֹשְׁבֵת עַל מִים חַיִּים
בוֹנֶה סְכָרִים-סְכָרִים מְמַרְחֵק שֶׁל בְּלֵהוֹת
טָרָם תִּזְהַר עַל פְּנֵיהָ שְׁקִיעָה
בְּצַבְעֵי כָּאֵב

יְלֵדָה וְצֹפֹר.
שִׁיחַ מְחֻשְׁבוֹת
בְּלִי אֶף אָדָם
הַמְדַרְכּוֹת יֵהְיוּ לְסִלּוֹן בֵּיתָהּ.

אותה ילדה

מְחַכָּה בְּשֹׁפָה שְׁסוּעָה בְּתַחֲנָהּ.

הַרִימָה אֶצְבַּע
מְחַכָּה שְׁמִישָׁהּ וְיֶאֱסֶף

שְׁעוֹת

אֶף אֶחָד לֹא בָּא
לְנַדֵּד אוֹתָהּ לְהִיכֵן
שְׁחָם.

יובל ששון

אימצתי חמור

קוראים לו לאקי
לא חמור עם הרבה מזל
אבל צדין יש תקנה שהשם שלו יצור
זה לא מסבך לאמץ חמור
ראיתי תמונה שלו
ושלמתי סכום סמלי ברשת
לממון הוצאות הטפול בו למשך שנה
זה נחמד לאמץ חמור
נותן לך תחושה טובה במינימום מאמץ
חבל שלאמץ את האנשים הקרובים ללבי
זה לא פשוט עד כדי כך

נעמי תדהר

אימון

יְלֵדָה שְׁלִי כְּשֶׁהִגַּעְתָּ
וְאֲנִי כְּאֵן כְּדֵי לְתַת לָךְ תְּקִנָּה
וְכֹלִים שִׁיקְלוּ עֲלֶיךָ
תְּשׁוּבוֹת לְשִׁאֲלוֹת
לְצֹלַח אֲתֵגְרִים
וּמִשְׁבָּרִים,
יְלֵדָה שְׁלִי
פָּרָשִׁי כְּנִפְיֶךָ וְעוֹפִי
לְמַחְקִים
אֶת לְבִי לְהַרְחִיב.

מִנְחַת בְּכֶף יָדִי
מִתְבוֹנְנָת
הַשְּׁפָעוֹת קְסוּמוֹת,
נִשְׁאַבְּת אֶל הַרְהוּרֵי
הָעֶבֶר שְׁמוּצָאִים תְּמִיד מְקוֹם שְׁטוּמָן בְּחֶבֶד פְּלֵא יוֹם-יוֹמִי.
לְכִי יְלֵדָה תְּמִיד
בְּשִׁבְלִים מוֹאֲרִים וּמְאִירִים,
אָרוּזִי אֶת פְּתוּדֶיךָ
וְזָכְרִי לְשִׁמְרֵי עֲלֶיךָ.

עמיר תומר

ללא תשובה

אל תשאָלי, ילדה, כי אין תשובה
חשבנו כי על כל עולות תכסה האהבה.
את המולדת שהורי בנו בדם
כָּבְשׁוּ לובְשׁי שְׁחָרִים ומכבידים ידם.
זרים, אנחנו, ילדתי, זרים בתוך ביתנו
וטמאתך, אתה נולדת, הפכה לטמאתנו.
אולם אותו חבוק ראשון, אמיץ ומיחד
אותנו לא יפריד ממך לעד
גם אם חפה נפרש לך במקום אחר
גם אם נבכה אותך מעבר לגדר.
הן את משא צלביך עמסו הם על גבנו
בדרך יסורים ביחד נשרף רגלינו.
היי שקטה, פעוטתי, אינך יודעת כלל
מיצד הפכו הוריך יהודים
בערבון מגבל.

